

Ενότητα 7^η Η λύση του γόρδιου δεσμού

Ὡς δὲ Ἀλέξανδρος ἐς Γόρδιον παρήλθεν,	Ὅταν ο Αλέξανδρος ἔφτασε στο Γόρδιο,
πόθος λαμβάνει αὐτὸν τὴν ἄμαξαν ἰδεῖν τὴν Γορδίου	τον κατέλαβε πόθος να δει την άμαξα του Γορδίου
καὶ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης τὸν δεσμόν.	και το δεσμό του ζυγού της άμαξας.
Πρὸς δὲ δὴ ἄλλοις καὶ τόδε περὶ τῆς ἀμάξης ἐμυθεύετο,	Και μεταξύ άλλων, βέβαια, και αυτό λεγόταν για την άμαξα,
ὅστις λύσειε τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης τὸν δεσμόν,	ὅτι δηλαδή, ὅποιος λύσει το δεσμό του ζυγού της άμαξας,
τοῦτον χρῆναι ἄρξαι τῆς Ἀσίας.	αυτός ήταν ορισμένο από τη μοίρα να εξουσιάσει την Ασία.
Ἦν δὲ ὁ δεσμός ἐκ φλοιοῦ κρανίας	Ο δεσμός ήταν από φλούδα κρανίας
καὶ τούτου οὔτε τέλος οὔτε ἀρχὴ ἐφαίνετο.	και δε φαινόταν ούτε το τέλος ούτε η αρχή του.
Ἀλέξανδρος δὲ, ὡς ἀπόρως μὲν εἶχεν ἐξευρεῖν λύσιν τοῦ δεσμοῦ,	Ο Αλέξανδρος, επειδή αδυνατούσε να βρει τη λύση του δεσμού,
ἄλυτον δὲ περιδεῖν οὐκ ἤθελε,	αλλά και δεν ήθελε να τον αφήσει άλυτο,
(φοβούμενος) μή τινα καὶ τοῦτο ἐς τοὺς πολλοὺς κίνησιν ἐργάσῃται,	γιατί φοβόταν μήπως αυτό προκαλέσει κάποια αναταραχή στο πλήθος,
παίσας τῷ ξίφει διέκοψε τὸν δεσμόν καὶ λελύσθαι ἔφη.	αφού χτύπησε το δεσμό με το ξίφος του, τον έκοψε και εἶπε ὅτι λύθηκε.
Ἀπηλλάγη δ' οὖν ἀπὸ τῆς ἀμάξης	Απομακρύνθηκε, λοιπόν, από την άμαξα
αὐτός τε καὶ οἱ ἄμφ' αὐτόν	ο ἴδιος και οι σύντροφοί του
ὡς τοῦ λογίου τοῦ ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ δεσμοῦ ξυμβεβηκότος.	με την ιδέα ὅτι εἶχε εκπληρωθεῖ ο χρησμός για τη λύση του δεσμού.
Καὶ γὰρ καὶ τῆς νυκτός ἐκείνης βρονταί τε	Και πράγματι τη νύχτα εκείνη βροντές
καὶ σέλας ἐξ οὐρανοῦ ἐπεσήμηναν.	και λάμψη από τον ουρανό έδωσαν σημεῖο επιδοκιμασίας.
καὶ ἐπὶ τούτοις ἔθυε τῇ ὑστεραίᾳ Ἀλέξανδρος	γι' αυτό το λόγο ο Αλέξανδρος την επόμενη μέρα πρόσφερε θυσία
τοῖς φήνασι θεοῖς	στους θεούς που του φανέρωσαν
τὰ τε σημεία καὶ τὴν λύσιν τοῦ δεσμοῦ.	τα σημάδια και τον τρόπο λύσης του δεσμού.

Παράλληλα κείμενα

Ο Πλούταρχος, ο οποίος συνέγραψε τη βιογραφία του Αλεξάνδρου, παραθέτει δύο εκδοχές σχετικά με τη λύση του γόρδιου δεσμού.

Κείμενο	Μετάφραση
<p>Οί μὲν οὖν πολλοί φασι, τῶν δεσμῶν τυφλὰς ἔχόντων τὰς ἀρχὰς καὶ δι' ἀλλήλων πολλακίς σκολιοῖς ἐλιγμοῖς ὑποφερομένων, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σῦναμμα, καὶ πολλὰς ἐξ αὐτοῦ κοπέντος ἀρχὰς φανῆναι. Ἀριστόβουλος δὲ καὶ πάνυ λέγει ῥαδίαν αὐτῷ γενέσθαι τὴν λύσιν, ἐξελόντι τοῦ ῥυμοῦ τὸν ἔστορα καλούμενον, ᾧ συνείχετο τὸ ζυγόδεσμον, εἴθ' οὕτως ὑφελκύσαντι τὸν ζυγόν.</p> <p>Πλούταρχος, Ἀλέξανδρος 18.3-4</p>	<p>Οἱ πολλοί, λοιπόν, ισχυρίζονται, επειδὴ δε φαίνονταν οἱ ἄκρες τῶν σχοινιῶν καὶ επειδὴ εἶχαν δεθεῖ με αλλεπάλληλους κόμπους καὶ ὁ Αλέξανδρος δὲν ἤξερε νὰ τὸν λύσει, ὅτι ἔκοψε με τὸ ξίφος τὸν δεσμό καὶ, ὅταν κόπηκε, ὅτι φάνηκαν πολλές ἄκρες ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἀριστόβουλος πάλι λέει ὅτι ἡ λύση γι' αὐτόν ἦταν πολὺ εὐκόλη, ἀφοῦ ἀφαίρεσε ἀπὸ τὸν ἄξονα (τὸ τιμόνι) τῆς ἄμαξας τὸν ὀνομαζόμενον πᾶσσαλο, με τὸν ὁποῖο συγκρατιόταν τὸ ζυγόδεσμο καὶ ἔπειτα ἀπομάκρυνε ἔτσι τὸν ζυγόν.</p>